

SRDIEČKO MOJE

ilustroval DUŠAN KOJNOK

Dátum prípravy: september 2008
Kód materiálu: SK.KNIHA.08.08.01

Daniel Hevier

SRDIEČKO MOJE

Daniel Hevier

SRDIEČKO MOJE

A Maťovi sa ušiel obrázok *srdiečka*.

Škôlkar Maťo bol prvý deň v škôlke. Veľmi sa mu tam páčilo: za jeden jediný deň sa stihol pohrať s koníkom, zvíťaziť nad tanierom dukátových buchtičiek, zaľúbiť sa do vrkočatej Lucky a pobiť sa s Mišom. Koník bol z dreva a bola to prvá drevená hračka, s akou sa doteraz hral. Dukátové buchtičky doma nikdy nejedol, ale zistil, že škôlkarské dukátové sú mňam-mňam. Lucka sa vedela už bicyklovať a pri futbale v bránke pustila iba sedem gólov. A s Mišom sa síce pobil, ale vzápätí sa z nich stali kamoši na celý škôlkarský život. Po ceste zo škôlky sa ho mama, tatko, dedko, babka a staršia sestra vypytovali: „Tak, ako sa ti páčilo prvý deň v škôlke?“

„Nanič,“ odvrkol Maťo.

Celý slávnostný sprievod zarazene zastal.

„A to už prečo, Maťuško?“ zhrozil sa dedko.

„Ja som vám vravela, že to dieťaťko nemáte ešte dávať preč z domu!“ zalomila rukami babka.

„Nie som dieťaťko!“ nazlostil sa Maťo. „A nepáči sa mi tam preto, lebo mám srdiečko!“

Vysvitlo, že na skrinke mal každý nejaký obrázok, aby si ich poznali. A Maťovi sa ušiel obrázok srdiečka.

„Mohli tam napísať moje meno: Matej Maťo. Veď už viem čítať. A keď už museli dávať obrázok, chcel som raketu alebo počítač alebo dinosaura. Nie takýto dievčenský. Srdiečko, pche! To nech dávajú babám!“

Všetci si oddýchlí, všetci si vydýchlí. Keď sa nestalo nič horšie...

Večer, keď už bol Maťko v posteli, prišla za ním mamička. Skôr, než ho pohladkala po vláskoch, Maťo vybuchol: „A Mišo má formulu!“

„Ach, teba stále trápi to srdiečko?“ usmiala sa mamička. „Ty moje srdiečko...“

A mamička položila Maťovu pravú ruku na jeho hrudník: „Cítiš to?“

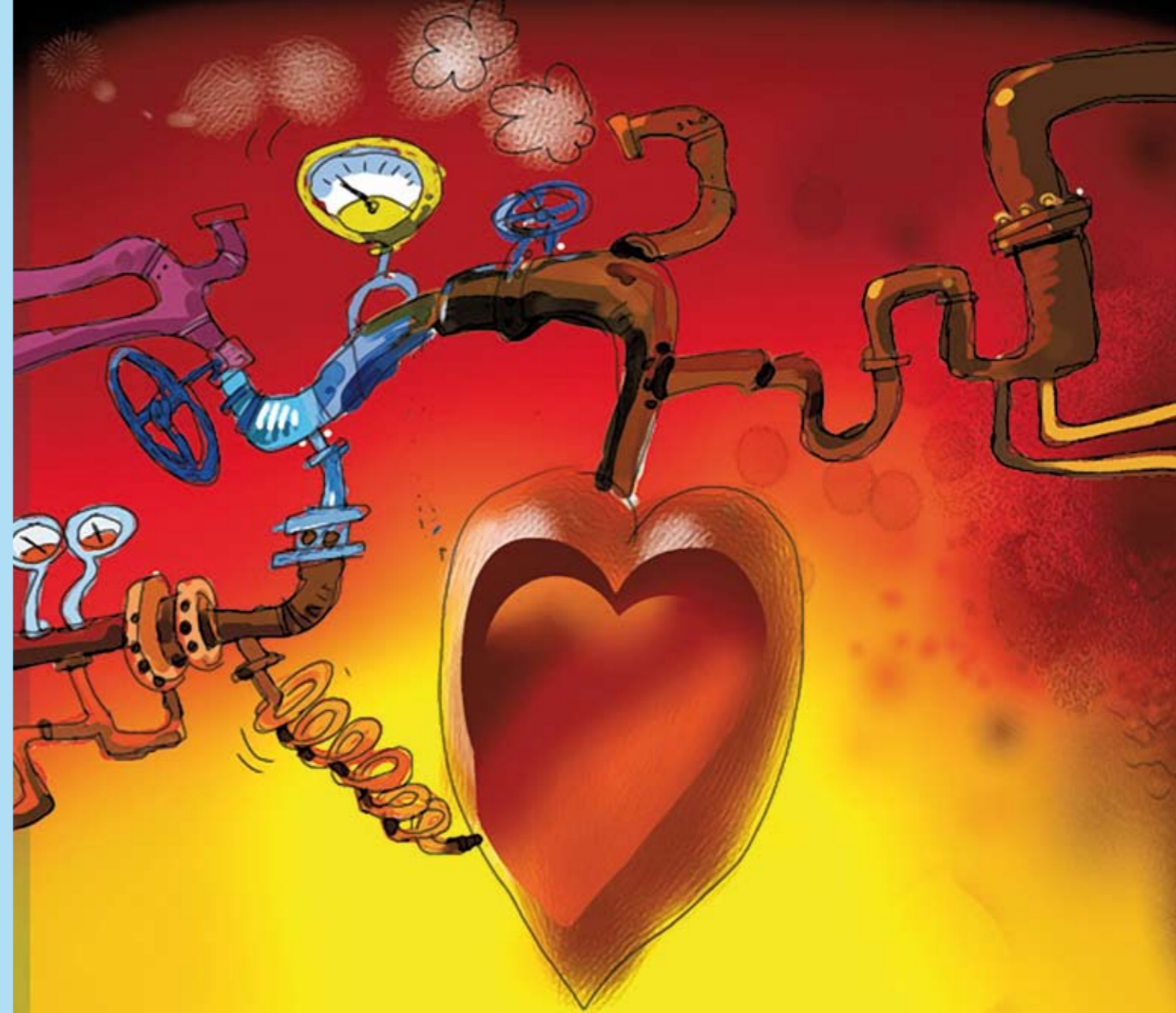
Pod Maťovou dlaňou akoby neustále poskakovala malá pingpongová loptička. Ťuk-ťuk, klop-klop...

„To je tvoje srdiečko,“ vysvetlovala mu mamička. „Ty o chvíľu zaspíš, ale tvoje srdiečko neprestane klopať ani v noci.“ „A prečo?“ spýtal sa Maťo.

„Pretože keby sa srdce zastavilo, prestala by nám prúdiť krv. A krv roznáša po našom tele kyslík. A nielen ten: aj teplo, energiu, vitamíny... Srdce musí neustále biť...“

„Srdce sa stále bije? Ako Mišo?“

„Ale nie!“ zasmiala sa mamička. „To sa len tak hovorí, že srdce bije. V skutočnosti je to pumpa. Pumpička malá ako pästička.“

„Alebo taký motorček!“ mudroval Maťo.

„Alebo taký motorček!“ mudroval Maťo. „Aj v počítači máme motorček. A tato má v aute riadny motor!“

„Vidíš, srdiečko je oveľa menšie! Ale vykoná oveľa viac práce ako veľké mašiny! Za deň urobí až stotisíc úderov. To je jednotka a päť núl! Tolko nedokáže ani ten najlepší tenista.“

„Srdiečko pracuje? A kedy si oddýchne? Aj my v škôlke si musíme po obede ľahnúť...“ znepokojil sa Maťo.

„Srdiečko si najlepšie oddýchne vtedy, keď nemá nijaké starosti,“ vysvetľovala mamička, ale Maťo jej skočil do reči: „Ja viem: stresy!“

Mamička sa usmiala: „Ty si ešte priveľmi malý, chcem povedať, ty ešte nemusíš mať problémy. Ale už aj ty môžeš svoje srdiečko opatrovať.“

„Budem mu dávať samé dobré veci. Sladkosti a maškrtky! A nebudem sa veľmi naháňať, aby sa nerozbúchalo ako dnes pri schovávačke!“ chystal sa Maťo.

„To by si mu dal,“ pohladkala ho mamička po hlave. „Práve naopak. Srdiečko má rado, keď sa hýbeš. Vtedy sa aj ono rozhybe a ľahšie sa mu pumpuje krv. Ale keď chrúmeš cukríky a lupienky, vysedávaš pri telke a na internete a málo spíš, vtedy sa musí viac namáhať. A po nejakom čase môže z toho dokonca ochorieť. Ale ty si múdry chlapec, ty už teraz vieš, že srdiečko je tvoje srdiečko. Tak ako si ty moje srdiečko, Maťko!“

“Budem mu dávať samé dobré veci. Sladkosti a maškrtky!”

„Mami, a prečo nám v lete prichádzajú srdečné pozdravy od tety a uja?“ spýtal sa Maťo.

„Pretože srdce je udržiavateľ života. A život by bol veľmi smutný, keby v ňom nebola láska. Preto sa srdiečkom vyjadruje láska. Teta s ujom nás majú radi. A my s tatinom ťa máme radi z celého srdca.“

„A Lucka zasa nemá to srdce vyhodiť svoju bábiku, aj keď je už celá dotlčená. A Mišovou srdcovou záležitosťou sú pretekárske autá. Preto bol taký šťastný, že dostal tú nálepku s formulou...“

„Ešte stále ťa bolí srdiečko, že máš na skrinke srdiečko?“ spýtala sa mamička.

„Čoby!“ vyceril zuby Maťo. „Veď srdiečko je najlepšia formula! Zajtra to poviem Mišovi. Aj Luc...“

Posledné slovo už nedopovedal. Zaspal. Ale podľa toho, ako sa v spánku usmieval, mamička videla, že Maťko je šťastný. Dnes sa z neho stal veľký chlapec!

“Mami, a prečo nám v lete prichádzajú srdečné pozdravy od tety a uja?”

Rozprávka „Srdiečko moje“ bola vydaná za láskavej podpory

